

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 360/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ST OMEGA s. r. o. v reštrukturalizácii, Námestie gen. Štefánika 3, Stará Ľubovňa, zastúpenej advokátom JUDr. Bohumilom Novákom, Horná 27, Banská Bystrica, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 64/2013 z 30. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ST OMEGA s. r. o. v reštrukturalizácii o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. novembra 2014 doručená sťažnosť obchodnej ST OMEGA s. r. o. v reštrukturalizácii, Námestie gen. Štefánika 3, Stará Ľubovňa (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 64/2013 z 30. júla 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu – Daňového úradu Prešov (ďalej len „správny orgán“) č. 9712401/5/3273153/2012 z 8. novembra 2012, ktorým podľa § 61 ods. 1 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) rozhodol, že *„daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie november 2011 vykonávaná u daňového subjektu – žalobcu sa prerušuje do doby, kým bude ukončené konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, t. j. do dňa doručenia konečných odpovedí na medzinárodné výmeny daňových informácií Daňovému úradu Prešov“*. Krajský súd uznesením č. k. 4 S/7/2013-32 z 11. apríla 2013 konanie podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zastavil, pretože zistil, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je procesným rozhodnutím týkajúcim sa vedenia konania a ako také podľa § 248 písm. a) OSP nepodlieha súdnej kontrole preskúmavania zákonnosti podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Sžf 64/2013 z 30. júla 2014 uznesenie krajského súdu potvrdil, pretože preskúmaním tohto uznesenia

a konania predchádzajúceho jeho vydaniu dospel k rovnakému právnomu záveru ako krajský súd.

Sťažovateľka v sťažnosti opakovane uvádza argumenty vznesené už v konaniach pred správnym orgánom a všeobecnými súdmi týkajúce sa jednak nulity rozhodnutia správcu dane, ktoré *„bolo vydané niekým neexistujúcim“*, nemajúcim *„ani zákonom delegovanú kompetenciu na konanie a rozhodovanie, a teda i vystupovanie ako verejný orgán“*, ako aj nezákonnosti prerušenia daňovej kontroly. Tvrdí, že v daňovom konaní jednoznačne preukázala odovzdanie tovaru prepravcovi, a tým aj splnenie podmienok na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) a že správca dane nemal žiaden dôvod vykonávať dokazovanie dožiadaním do Maďarskej republiky. Podľa názoru sťažovateľky je zjavné, že správca dane *„nekoncentrovanosťou, nekoordináciou a nesystémovosťou vykonávania dokazovania“* spôsobuje prieťahy v konaní, pričom oddaľovaním výplaty nadmerného odpočtu DPH porušuje aj jej právo pokojne užívať majetok vyplývajúce z čl. 20 ústavy a právo podnikat' vyplývajúce z čl. 35 ústavy. Najvyššiemu súdu navyše vytýka, že *„ústavne neakceptovateľným spôsobom formalisticky redukoval rozsah súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného mimo jeho zákonných hraníc a relevantné právne normy daňového práva hmotného a procesného aplikoval tak, že tým poprel ich zmysel a účel. Tým nenaplnil svoju ústavnú povinnosť poskytnúť sťažovateľke svojim rozhodnutím súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy) a spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), čoho sa sťažovateľka odvolaním domáhala v dôsledku zjavného zlyhania prvostupňového správneho súdu ako aj daňových orgánov.“*. V závere sťažnosti sťažovateľka vyjadruje nesúhlas s tým, že hoci najvyšší súd uznal, že *„krajský súd sa... v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia nedostatočne vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré konanie zastavil, keď svoje rozhodnutie o zastavení konania odôvodnil a rozobral len*

z pohľadu otázky procesného charakteru napadnutého správneho rozhodnutia...“, tento nedostatok napokon vyhodnotil ako taký, ktorý *„nemá... za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa v jeho výroku“*.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,90 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu

(sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžf 64/2013 z 30. júla 2014, ktorým potvrdil uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 S 7/2013 z 11. apríla 2013 o zastavení konania o žalobe sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu o prerušení daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH. Závery najvyššieho súdu považuje sťažovateľka za nedostatočné a nepreskúmateľné, pričom tomuto súdu vytýka, že na jej prípad neaplikoval relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a daňového poriadku a že rozhodnutie

správneho orgánu nepreskúmal z hľadiska možného zásahu do ňou označených základných práv alebo slobôd, ktorých porušenie namieta.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky, pretože nie je oprávnený zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy

o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Okrem toho môže arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokovaný skutkový prípad. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania pred všeobecným súdom na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí

dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného uviedol:

„Otázkou posudzovania charakteru rozhodnutia správneho orgánu sa viackrát už zaoberal vo svojej judikatúre aj Najvyšší súd SR. V danej súvislosti senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v uznesení z 25. júna 2009 sp. zn. 4 Sžso/30/2009 publikovaného pod č. 51/2009 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR, v uznesení sp. zn. 6 Sžo/201/2010, v uznesení sp. zn. 6 Sžp/21/2013, ako aj rozhodnutie NS SR publikované v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod R 95/1994.

... s prihliadnutím na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky... odvolací súd skúmal nielen formálne znaky (povahu) rozhodnutia predloženého k súdnemu prieskumu, ale tak isto aj či sa toto rozhodnutie svojim obsahom nedotýka niektorého z namietaných základných práv alebo slobôd žalobcu.

Zo skutkových okolností danej veci je zrejmé, žalobca v žalobe i v odvolaní namietal, že žalovaný správny orgán napadnutým rozhodnutím zasahuje, resp. dotýka sa

základného práva účastníka konania – žalobcu, a to práva ustanoveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, prerušením daňovej kontroly pri vrátení nadmerného odpočtu, tvrdiac, že prerušením dochádza k oddialeniu vrátenia nadmerného odpočtu DPH v lehotách stanovených v § 79 ods. 1, 2, 5, 6 zákona č. 222/2004 Z. z., v dôsledku čoho žalovaný zasiahol do vlastníckych práv daňového subjektu – žalobcu tým, že nemôže disponovať prostriedkami nadmerného odpočtu, ktoré mu správca dane zadržuje a oddaľuje jeho vyplatenie, zaručené v článku 20 ústavy, a súčasne namietal, že prerušenie má následný vplyv na základné práva daňového subjektu spočívajúce aj v tom, že sa oddaľuje výsledok daňovej kontroly, čím sa daňový subjekt dostáva do právnej neistoty nad mieru primeranú, pričom predlžovaním výkonu daňovej kontroly sa značne zasahuje i do samotného výkonu podnikateľskej činnosti daňového subjektu tým, že musí byť k dispozícii správcovi dane a poskytovať mu súčinnosť.

Vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa mal preukázané, že Daňový úrad Prešov nerozhodol s končenu platnosťou v merite veci – t. j. práva na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty. Za stavu, že o predmete daňového konania nebolo v merite veci právoplatne rozhodnuté, nemohlo dôjsť ani k porušeniu subjektívnych práv žalobcu...

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že v súvislosti s postupom krajského súdu a jeho rozhodovaním došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR, odvolací súd sa nemohol stotožniť ani s uvedeným tvrdením, pretože zákonným postupom súdu nemôže dôjsť k zásahu do základného práva na súdnu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v zmysle, ktorého každý sa môže domáhať postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

V zmysle uvedeného sa argumentácia žalobcu o porušení jeho základných práv na súdnu ochranu javí ako nedôvodná, nakoľko v predmetnej veci sa krajský súd vecou zaoberal, pričom dospel k právnomu záveru, že rozhodnutie žalovaného nepodlieha súdnemu prieskumu podľa § 248 písm. a) O. s. p., pretože ide o procesné správne

rozhodnutie. Tým, že konajúci súd konanie zastavil, postupoval v intenciách ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, a týmto postupom nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti žalobcu, konať pred súdom, keďže pre takýto postup súdu boli splnené podmienky.

Odvolací súd vychádzajúc z dôvodov uvedených vyššie a súčasne z princípu generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, kedy odopretie súdnej ochrany vo veciach preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy je dovolené v prípade, ak tak ustanoví zákon, dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že v danom prípade napadnuté rozhodnutie žalovaného nepodlieha súdnemu prieskumu, pretože napadnutým rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu základných práv a slobôd žalobcu zaručených Ústavou Slovenskej republiky a Listinou základných práv a slobôd, ktoré namietal v žalobe a v odvolaní.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd nepochybil, keď konanie v súlade s ustanovením § 250d ods. 3 O. s. p. zastavil, keďže v danom konaní neexistuje spôsobilý predmet súdneho prieskumu v zmysle § 248 písm. a) O. s. p.

Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že krajský súd sa v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia nedostatočne vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré konanie zastavil, keď svoje rozhodnutie o zastavení konania odôvodnil a rozobral len z pohľadu otázky procesného charakteru napadnutého správneho rozhodnutia v súlade s ust. § 248 písm. a) O. s. p. a z odôvodnenia prvostupňového súdneho rozhodnutia nevyplýva posúdenie správneho rozhodnutia aj z pohľadu jeho prípadného zásahu do základných práv žalobcu namietaných v žalobe. Uvedený nedostatok odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu nemá však za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa v jeho výroku...

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu podľa 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil, pretože krajský súd vo výroku rozhodol po vecnej i právnej stránke správne.“

Z obsahu napadnutého uznesenia sa ústavný súd presvedčil, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie danej veci interpretoval a aplikoval v súlade s obsahom práva účastníka konania na spravodlivý súdny proces. Odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu jednoznačne vyvracia presvedčenie sťažovateľky, že rozhodnutie správneho orgánu nebolo preskúmané z hľadiska možného zásahu do ňou označených základných práv alebo slobôd, pretože tento nedostatok rozhodnutia krajského súdu odstránil najvyšší súd, ktorý pri tom vychádzal z relevantnej judikatúry ústavného súdu. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd sa odvolacími námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prerokúvaného prípadu, jeho závery vychádzajú z konkrétnych faktov, sú dostatočne odôvodnené, logické a legitímne, a preto z ústavnoprávneho hľadiska nie je žiaden dôvod na ich spochybnenie.

Okrem toho ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že už uznesením sp. zn. IV. ÚS 116/2013 z 28. februára 2013 odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti obsahovo podobnú sťažnosť sťažovateľky (pred reštrukturalizáciou, pozn.), ktorou namietala porušenie svojich základných práv a slobôd postupom a rozhodnutím krajského súdu vydaným v konaní o jej žalobe, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu o prerušení daňovej kontroly za iné časové obdobie roka 2011. Keďže v tomto uznesení ústavný súd preskúmaním napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu vyvrátil argumenty sťažovateľky týkajúce sa nulity rozhodnutia správcu dane, nezákonnosti prerušenia daňovej kontroly, nezákonnosti dokazovania v daňovom konaní a iné, nepovažoval za účelné pri rozhodovaní o ďalšej sťažnosti sťažovateľky závery, ku ktorým dospel, duplicitne citovať a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je v súlade s limitmi základného práva sťažovateľky na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto pri predbežnom prerokovaní predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júla 2015